

Minden dolgozó érdekelt az anyagtakarékosságban

Versenyeredmények a Kenderfonóban

A Szegedi Kenderfonógyárban a kongresszusi munkaverseny alapja az üzemszervezési közti verseny, mely magában foglalja az élüzemszint elérését célzó törekvéseket és befolyással bír a »Kiváló dolgozó« cím odaítélésére is. Mióta az üzem dolgozói ily módon versenyeznek, a lendület töretlen, a vetélkedés szelleme egészséges és állandó.

A vállalat vezetősége és a szakszervezeti bizottság már jó előre gondoskodott arról, hogy a kongresszusi munkaverseny élenjáró méltányos jutalomban részesüljenek. A kultúrteremben kiállított és a versenyirodában felhalmozott tárgyak (órák, lámpák, evőeszköz-készletek, paplanok, törülközők, terítők stb., stb.) értéke meghaladja a 30 ezer forintot. Tehát

nem lesz hiány a jutalmakban — de a jutalmazottakban sem.

A kongresszusi munkaverseny végeztével a három legjobb üzemrészről az osztályvezetőt, egy szakmá-nyvezetőt, egy segédművezetőt, valamint tizenhat dolgozót jutalmaznak meg.

Hónapról hónapra gazdát változtat a verseny győztes vándorzászlója. Jelenlő a kötélüzem birtokolja augusztusi eredményei alap-

ján. Az első fél évben a simító üzemszervezési vezető, de mióta realizálták tervét, a verseny nyitottá vált. A július–augusztusi összesítés alapján első helyen most a kötélüzem áll, melynek termelékenysége az első fél évhez viszonyítva 17,5 százalékkal emelkedett. Második a kiserelő 10,5 százalékos termelékenységgel, harmadik pedig a szárazfonó, ahol 5,5 százalékkal magasabb a termelékenység, mint az előző időszakban volt.

Szűcs Béla, a szárazfonó vezetője elégedett üzemrész helytállásával.

— Az első három között akarunk lenni, pedig munkánkat mostanában számos, rajtuk kívül álló tényező akadályozza. Azonban

ilyen jó verseny még talán sohasem volt a gyárban

és a dolgozók körében nap mint nap beszélgetés tárgya a sikerek eshetősége. Szívesen dolgoznak, mert jó eredményt akarnak elérni.

Megjegyzendő, hogy általában a szárazfonóban kap lábra először minden versenykezdeményezés, mert ebben az üzemben — művezetőtől kezdve a beosztott munkásközig — szeretik az újat és örömmel vállalják a velejáró nehézségeket is.

Ha a kongresszusi munk-

kaverseny sikeréről beszélünk a Kenderfonóval kapcsolatban, nem lehet kihagyni a takarékosági mozgalomban elért eredményeket sem. A szakszervezeti bizottság javaslatára olyan módszert dolgoztak ki, mely minden dolgozót személyében érdekeltté tesz a segédanyagokkal való bánásmódban: a megtakarítás összegének 4 százalékát negyedévenként szétosztják a dolgozók között. Legutóbb, júliusban és augusztusban

csaknem 58 ezer forint értéket kitevő megtakarításról adhatnak számot

a gyár dolgozóit.

Hogy a munkaverseny folyamán állandó fejlődés tapasztalható, mégpedig úgy, hogy nemcsak a termelés mennyisége emelkedik, hanem a termelékenység növekedésével párhuzamosan az önköltség is csökken — ez statisztikai tény. Természetesen velejárója annak, hogy a Szegedi Kenderfonógyár dolgozói — munkások, műszakiak, tisztviselők egyaránt — szívesen vetélkednek, mert megtalálták azokat a formákat, melyek leginkább megfelelnek az üzem struktúrájának és a munkaversenyben résztvevők által alkotott elképzeléseknek.

Önként, mindenki

A vastag jégpáncélnak meg sem kottyan a rádobott kő súlya. Sőt néha szívósan ellenáll a bombázásnak, a robbantásnak is, nem engedi felszabadulni a vizet. Tíz- és tizezrek szokása, előítélete, bizalmatlansága is hatalmas erőt képvisel, amely útját állja az emberi értelem szabad szárnyalásának. A falvak és különösen a tanyák eldugott világába csak 15 éve sűt be a nap, nem csoda, ha imitt-amott még mindig nyirkos, dohos a levegő. A kommunizmus, a munkások és a felvilágosult szövetkezeti parasztok, tanítók szava sokat, nagyon sokat tett már azért, hogy a kocsmán és a templomon kívül saját életük alakításával is törődjenek az emberek, de a nevelő tevékenységnek továbbra sem szabad lankadnia. Fel kell oldani a bizonytalanságot és olykor a félelmet is.

Mert »fortélyos félelem« tartja sakkban a még ma-napság is önmaguknak élő dolgozó parasztok jelentős részét. Nem is annyira a megélhetéstől félnek a termelőszövetkezetekben — jöhetnek sokakban ilyen kétség is felmerül még —, hanem a kivülmaradottak nyelvtől, nem egy esetben fenyegetőzéstől. Dudás Imréné, a bordányi Munkásor Tsz elnökének felesége beszél arról a féktelen lelki terrortól, amely jelenleg is uralkodik a községben. Ő úgy gondolta, hogy sikerült már meggyőznie, megnyugtattia édesapját, aki be is lépett leánya és veje nyomán a kis paraszti kollektívába, azonban most újabb megint panaszodik Dudás bácsi. Ismerősei szemtől szembe »aljasságnak«, »utolsó cselekedetnek« minősítik elhatározását, s ez rendkívül rosszul esik neki. Dudásné azóta beszélt egy-két megfélemlítővel. Kiderült, hogy rendes, tisztességes, jó gazdák, akik vég-eredményben nem a termelőszövetkezetektől félnek, hanem a falu szájától. Mint mondták, azt a közlevegőt nem bírnák a belépés után elviselni, amelyet, sajnos, még nem a szocialista gondolkodású, hanem a maradi emberek alakítanak ki.

Egyöntetű véleményem már szinte mindenütt, Szeged környékén is, hogy egyszerre minden termelőszövetkezetbe a dolgozó parasztság túlnyomó többsége. »Ha mindenki belép, akkor én is« — hangoztatják az emberek Ruzsán épp úgy, mint Zsom-bón, vagy Domaszéken, mert attól tartanak, hogy a kívülmaradottak úgysem hagyják békén őket és valamiféle árulással vádolnák azokat, akik bátran szakítottak a régi, konzervatív életformával. Pusztamérgesen anyolcsalados Zádori István vállalta az úttörő szerepét a tsz létrehozásában, azonban egymaga sem tudta menni. Tömeges agitációra a közhangulat gyökeres megváltoztatására lenne szükség a községben, hogy a kis-és középparasztok megértés, mennyire jól akar nekik a párt, ezért egyszerre fogjanak hozzá az új életforma kiépítéséhez. Amíg csak néhányan képviselik a nagyüzemi gazdálkodást, addig a már belépettek egy része is csak fél szívvel tud munkálkodni a közösségben, visszafelé nézve az egyének felé, vagy legalábbis nyugtalanodik a kívülállók gúnyolódása miatt.

Művelt, jól tájékozott kis- és középparasztok élnek Szegeden és a szegedi járásban, akik nemcsak újságot járattak, hanem többnyire olvassák Móriczot, Mórád, Tömörkényt és ezenkívül politikai és termelési szakirodalmat is. Többségük benne él a forradalmi építés áramában. Tudják, milyen erőfeszítéseket tesz a munkássztyál, hogy gépekkel, műtrágyával, növényvédőszerrel lássa el a mezőgazdaságot. Megértik, hogy a korszerű, nagyüzemi gazdálkodást már nem lehet többé visszazsírítani a keskeny mezőgazdaság közé. Azon is túl vannak már, hogy a holnapi

kenyer biztonságában kételkedjenek. Körvonalaiiban aláírják, magukénak vallják az MSZMP politikáját és legtöbben bizonyosra veszik: ha összeadják erejüket, tudásukat és értékes tapasztalataikat, hatalmas eredményeket tudnának produkálni. Az ilyen embereknek az a kívánságuk, hogy ne maradjanak hátra csak kevesen és szűnjék meg a heccelődés, gúnyolódás, rosszindulatú jószolgatás, fenyegetőzés.

Jogos ez a kívánság? Any-nyiban igen, hogy a termelőszövetkezeteket védelmező törvény értelmében határozottabban szükséges az uszítók és rágalmazók elcsendesítése. Egyet lehet érteni azzal is, hogy ha a többség egyszerre belépne már holnap valamelyik termelőszövetkezetbe, ez hallatlanul felszabadítaná, megnövelné — mint fentebb utaltunk rá — az alkotó kedvet. A közös gazdaságban mindenki a neki legmegfelelőbb poszt-ton tiszteres hasznát tudna hajtani a társadalomnak és önmaga számára is, mint egyéni gazda korában. De ugyanakkor nem szabad elfelejteni: nekünk nem akármilyen szövetkezetekre van szükségünk, hanem olyanokra, ahol az első esztendőben sem esik vissza a termelés.

Ezenkívül az újjunkhoz hasonlóan az emberek sem egyformák, hanem valamennyien másképpen érzé-nek, gondolkodnak, ítélnék és értenek meg bizonyos dolgokat. Ha ezt figyelmen kívül hagyva elfogadnánk például azt a mostanában hallható ellenséges indítványt, hogy »az állam hozza rendeletbe a termelőszövetkezetbe lépést«, könnyen előfordulhatnának a régi hibák, túlkapások. A párt álláspontja az, hogy a rendeltetleg tsz-tagokká változtatott parasztok inkább az ellenállás érzését táplálják magukban, mintsem teljes odaadással dolgoznának, s az ilyen lépés előbb-utóbb megbosszulná magát.

Meggyőződéses tsz-tagokra van szüksége az országnak, akiket önkéntes elhatározásuk után nem háborgat semmiféle illúzió és meg sem hallják a rosszakaratú szöbeszédet. És ebben az esetben egyet le-

het, egyet kell érteni azzal, hogy minél többen, minél tömegesebben válasszák dolgozó parasztjaink a közösségi életet. »Önként mindenki« — ezzel a jelszóval bátran induljon el minden termelőszövetkezeti tag, minden kommunista családlátogatásra. Az olyan községben, ahol olyasféle »álmód-zás« üti fel a fejét, hogy »az állam majdcsak leveszi napirendről a szövetkezeti kérdést«, ez nemcsak az el-lenséges elemek buzgalma-ról árulkodik, hanem a helyi párt-, állami és gazdasági vezetők kényelmességéről is.

Akiknek nem tetszik a szövetkezeti mozgalom győzelmes előrehaladása, azok éjjel és nappal mindent megtesznek a dolgozó parasztok megfélemlítéséért. Világos, hogy éppen ezért nem szabad a kommunis-táknak sem sajnálniuk az időt és fáradságot az em-berek meggyőzéséért, még ha némely esetben nem is szívesen fogadják ezt. Tízszor, hússzor, sőt többször is szóba kell hozni a nagyüzemi termelés problémáját, ha úgy kívánja a helyzet és ne legyen aggály a senkinek afelől, hogy ez már zakla-tás, erőszakoskodás számba megy. Szó sincs róla. Akik ezt próbálják »bedobni« a köztudatba, azok a nyílt fenyegetés is elmennek a másik oldal, a kisparcellás földművelés védelmében. Nekünk erkölcsi kötelessé-günk visszaverni a rágalma-kat, megvédelmezni és hir-detni a párt tiszta, igaz po-litikáját.

Nem rendeletre, hanem érvekre, bátor, szem-vedélyes és állhatatos igazsághirdetésre van szük-ség, hogy lássa, meggyőző-d-jék róla mindenki: a kom-munisták nem engednek egy jótányit sem a mezőgazda-ság kollektivizálásának elvé-ből és gyakorlatából, tehát az egész nép érdekében győ-zelemre viszik a párt cél-kitűzését. Mihelyt megvál-toztatjuk a közhangulatot, illetve az emberek lépten-nyomon az új arculatú me-zőgazdaság jövőjével foglal-koznak, senki nem meri többé fenyegetni Dudás Im-réné édesapját sem azért, mert felvilágosult emberhez méltóan termelőszövetke-zetben akar boldogulni hátra-lévő élete során.

Nagy István

Ezer holddal növelik a Szegedi Halgazdaság területét

Az új halastavakban jövőre már megkezdik a tenyésztést

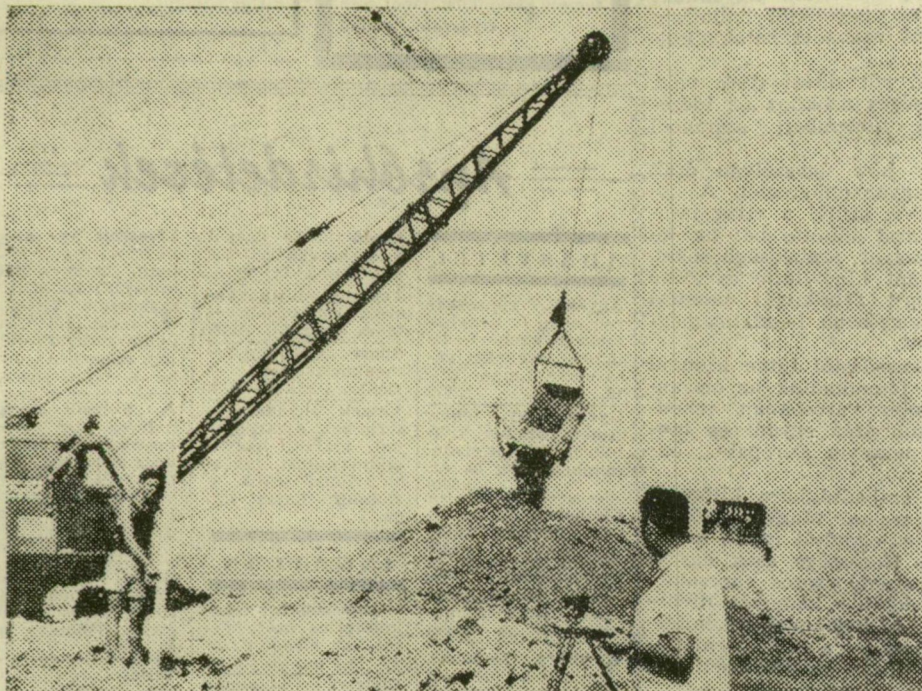
Miközben nagyban folyik az őszi lehalászás a Szegedi Halgazdaság vizeiben, ugyanakkor Fehértó legtávolabbi nyúlványain, Sándorfalva határában óriási gépek tú-rják, emelik a földet: új ha-lastavakat alakítanak ki. Néhány hete végzi ezt a nagy jelentőségű munkát a Budapesti Vízügyi Építő Vá-lalat nagy apparátussal. Őt hatalmas földnyeső-gép, úgy-nevezet szkréper vájja a ha-lastavak körül futó csator-nák helyét és hordja a föld-et a védgátaknak. Elnézné az ember órákig ezeknek az ötletes gépeknek működését: elől lánctalpas vontató húz mag után egy nagy gumikerekű fémkocsit, amelynek az eleje a gép kezelőjének irányításával a földre dűrö-dik és pillanatok alatt meg-telik a kocsi, amely felemel-

kedik és a megfelelő helyen önműködően kiönti a föld-et. A nagy darus szovjet földkotró-emelő pedig — két ilyen gép dolgozik a mun-kálatokon — tovább mélyíti karmos nagy lapátjával a csatornát, majd a magasba szökken a nagy kanál és a gátra hullik a föld.

Három nagy — két-, há-romszázholdas — halastavat alakítanak itt ki a sándor-falvi út mentén, ahol a szí-kes terület nemcsak szántó-földi művelésre, de még le-gelőnek sem alkalmas. Ezen-kívül még több kisebb ta-vat, telőt létesítenek Fe-hértó északnyugati csücskén a lapályos részen. A gátak magassága 1 méter 60 centi-méter lesz és annak építésé-hez naponta közel ezer köb-méter földet termelnek ki a

gépek. Már nagyjából ki is alakultak az új halastavak körvonalai, hisz a gépek é-jel-nappal dolgoznak. A munkálatokat — amely 12 millió forint költségbe ke-rül — még ebben az évben befejezik, összesen 160 000 hold földet kell megmozgat-ni. Építik a szivattyút is, amelynek segítségével az új halastavakat elárasztják ví-zel. A Halgazdaság kibőví-tésével tulajdonképpen a Fe-hértói Rezervátum is bővül, az itt élő madárvilágnak még több helye lesz. Ter-mészetesen a legnagyobb eredménye a létesítménynek az, hogy évente több ezer mázsa halat tenyészthetnek az új tavakban, s ezzel je-lentősen növelhetjük beföl-di halellátásunkat, expor-tunkat.

Épül az új halastó

(Markovits Tibor felv.)

Hatalmas földmegmozgató munkálatok folynak Sándorfalva határában. Ezer holddal növelik a szegedi halastó területét. A földkiemelést a legkülönbözőbb modern gépekkel végzik: kialakítják az új tavakat, a védgátakat és ezáltal a Fehértó Halgazdaság egészen a Szeged—Sándorfalva közötti műútig terjed. Képünk az egyik szovjet földkotró-emelőgépet ábrázolja munkában. Az emelkedő védgátat a háttérben lévő doser simítja le: az előtérben mérik a gát helyét, irányát, szélességét.

MAKOLÉVE

Jacudel Vilmos udvari tanácsos, egyetemi tanár, mint a debreceni polgárőrség vezetője, jónak látja közölni a hadügyminiszterrel: »A román csapatok kiszöbönálló el-távozásával városunk újból ki van téve a bolsevizmus ve-szedelmének... A gyárak leszerelése következtében kénye-rét vesztett, felizgatott és elkecserezt munkásság, a kar-hatalom élvezetéből még ki nem jőzanodott nép fékentar-tására ezért feltétlenül szükséges volna megbízható angol vagy magyar csapatok idehozatala még a román kivonulás előtt... A mezőgazdasági cselédség is forrong.«

Az Echo de Paris belgrádi tudósítója jelenti lapjának: a Duna egyre több holttestet sodor Magyarországról a ju-goszlávok által megszállt területek felé. Mohácsnál egyet-len nap alatt 14 munkás holttestét fogták ki. Bajánál né-hány nap alatt csaknem 200 holttestet számoltak meg a hullámok között.

A tisztí bandák tehát teljesítik fővezérük parancsát. Nem is marad el Horthy halála. A hadügyminiszter meg-próbálta — mint ez már minden joglalkozási ágnál meg-történt — a tiszteknél is visszaállítani az 1918. október előtti fizetéseket. Horthy azonban parancsot adott, hogy az ő általa még Szegeden megállapított magasabb fizetéseket adják ki a tiszteknél.

A kormány ismét a válság mélypontján van. A kabi-net jele lemondott. Mindenki Friedrich távozására számít. Ő azonban nem mond le. »A liberális polgárság ellene van, a munkásság ellene van, Lovász ellene van, az eu-rópai közvélemény ellene van, a vidék ellene van... az antant blokádjai, a minisztériumai ellene vannak — ő marad, ő jól érzi magát, ő meg akarja menteni a hazát — ha belepusztul is a haza!« — írja a szegedi liberális po-lgárság egyik lapja.

A szegedi munkássztyál kitűnő műkedvelő gárdája bemutatja Heyermans dán író halászdramáját. A címe: Remény.